

Sygn. akt VII U 2435/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Szczuka
Protokolant:	Emilia Poddębniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy K. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania K. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 30 października 2014r. nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 20 listopada 2014 roku K. S. (1) nr PESEL: (...), złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 30 października 2014 roku znak: PP/10/(...) odmawiającej K. S. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu odwołania, K. S. (1) podniosła, iż jej niezdolność do pracy w związku z wypadkiem z dnia 18 maja 1974 roku, trwa nadal. Odwołująca podkreśliła, iż po śmierci męża zamieszkuje samotnie i jest uzależniona od pomocy innych osób, albowiem występujące u niej schorzenia takie jak cukrzyca czy schorzenia kręgosłupa w znacznym stopniu ograniczają jej zdolność do samodzielnej egzystencji (odwołanie k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 grudnia 2014 roku, organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy podkreślił, iż w dniu 25 czerwca 2014 roku ubezpieczona K. S. (1) zainicjowała postępowanie w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Organ rentowy nadmienił, iż w dniu Komisja Lekarska ZUS w dniu 10 października 2014 roku uznała, iż badana K. S. (1) jest częściowo niezdolna do pracy w okresie od 24 października 1976 roku do 1 sierpnia 1989 roku, całkowicie niezdolna do pracy od dnia 2 sierpnia 1989 roku na trwałe oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji od dnia 11 kwietnia 2003 roku na trwałe. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, iż zarówno niezdolność częściowa jak i całkowita oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji nie pozostają w przypadku odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 18 maja 1974 roku. Organ renty zaznaczył nadto, iż K. S. (1) od dnia 1 listopada 2002 roku, ma ustalone prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu, którą to- z uwagi na fakt, iż jest świadczeniem korzystniejszym, nieprzerwanie pobiera. W świetle podniesionej argumentacji, organ rentowy podkreślił, iż zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a odwołanie jako całkowicie bezzasadne winno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie k. 5-6 a.s).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił w sprawie, następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 1974 roku K. S. (1) urodzona w dniu (...), uległa wypadkowi przy pracy (okoliczność bezsporna).

W dniu 25 czerwca 2014 roku, ubezpieczona K. S. (1), złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., wniosek o wznowienie postępowania w sprawie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem (k. 1 a.r., t. III).

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczona została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 1 września 2014 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił

po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej przez ubezpieczoną dokumentacji medycznej, że u K. S. (1) w okresie od 13 stycznia do 7 sierpnia 1989 roku istniała częściowa niezdolność do pracy, do dnia 8 sierpnia 1989 roku ubezpieczona była całkowicie niezdolna do pracy, a od dnia 11 kwietnia 2003 roku ubezpieczona została uznana za niezdolną do samodzielnej egzystencji, jednakże niezdolność ta nie pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy (k.49 a.r. t. III).

Na skutek złożenia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika, sprawa została przekazana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS. Komisja Lekarska ZUS w oparciu o posiadaną dokumentację lekarską po zbadaniu K. S. (1) wydała w dniu

16 września 2014 roku orzeczenie, w którym uznała, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 13 stycznia 1982 roku do dnia 7 sierpnia 2003 roku (data końcowa orzeczonej niezdolności została zatem opatrzona oczywistym błędem w zakresie końcowego roku- przypis tutejszego Sądu), jednakże w ocenie Komisji Lekarskiej ZUS niezdolność ta nie pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy. Komisja Lekarska, stwierdziła nadto, iż K. S. (1) była całkowicie niezdolna do pracy do dnia 8 sierpnia 1989 roku, natomiast od dnia 11 kwietnia 2003 roku została uznana za osobę całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji, natomiast niezdolność ta nie pozostawała w ocenie organu rentowego w związku z wypadkiem przy pracy (k. 59 a.r. t. III).

W związku ze stwierdzeniem przez Naczelnego Lekarza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 3 października 2014 roku, iż orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 września 2014 roku budzi zastrzeżenia, co do zgodności z zasadami orzecznictwa Lekarskiego w trybie art. 14 ust. 5 pkt 3 ustawy emerytalnej – sprawa K. S. (1) została przekazana do ponownego rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS (k. 65 a.r. t. III).

W dniu 10 października 2014 roku Komisja Lekarska ZUS wydała ponowne orzeczenie, w którym uznała, iż badana K. S. (1) jest częściowo niezdolna do pracy w okresie od 24 października 1976 roku do 1 sierpnia 1989 roku, całkowicie niezdolna

do pracy od dnia 2 sierpnia 1989 roku na trwale oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji od dnia 11 kwietnia 2003 roku na trwale. Jednocześnie zauważono, iż zarówno niezdolność częściowa jak i całkowita oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy (k. 67 a.r. t. III).

W oparciu o to orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 października 2014 roku, organ rentowy w dniu 30 października 2014 roku wydał decyzję (znak: PP/10/045050821), którą odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem (k.73 t. III a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego K. S. (1) złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k.2-4 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy, kardiologa, diabetologa, reumatologa i psychiatry celem ustalenia czy odwołująca jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy celem ustalenia, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli zaś nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej poprawa lub pogorszenie, to na czym ona polegała (postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych sądowych k. 9 a.s.).

Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii z dnia 9 marca 2015 roku, Sąd Okręgowy ustalił, iż u odwołującej występuje naczyniowo pochodne uszkodzenie mięśnia serca u osoby otyłej z chwiejnym nadciśnieniem tętniczym, cukrzycą typu II leczoną lekami doustnymi, w okresie względnej wydolności serca. Występuje u niej pięćdziesięciokilogramowa nadwaga, prawidłowe ciśnienie tętnicze, głuche i ciche tony serca oraz zaznaczone obrzęki podudzi. W oparciu o dowód z opinii biegłego kardiologa, Sąd Okręgowy uznał, iż obecnego stanu zdrowia kardiologicznego nie można wiązać z przebytych w 1974 roku wypadkiem w zakresie stłuczenia tułowia (k. 39-40).

W oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 28 kwietnia 2015 roku (k. 44-45 a.s.), Sąd Okręgowy ustalił, iż u odwołującej występują zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, zwyrodnienie stawów, w tym zwyrodnienie pourazowe stawu skokowego prawego. U odwołującej dominuje niewydolność chodu, co jest spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi, wiekiem i zaburzeniami równowagi. Odwołująca wymaga pomocy i opieki innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Odwołująca wymaga pomocy przy ubieraniu i rozbieraniu, a także przy wykonywaniu toalety i higieny ciała. Odwołująca nie jest w stanie także samodzielnie przygotowywać zakupów i pożywienia. Nie załatwia również spraw poza domem. Stan zdrowia odwołującej nie rokuje poprawy, jednakże występująca u niej niezdolność do pracy nie jest spowodowana wypadkiem przy pracy w 1974 roku, albowiem nie doszło u niej wówczas do uszkodzenia struktury narządu ruchu, która byłaby przyczyną powstania dalszych zmian pourazowych (k. 44-45 a.s.).

Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii Sąd Okręgowy ustalił, iż u K. S. (1) występuje ograniczone uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego w przebiegu cukrzycy i chorób układu sercowo-naczyniowego oraz widoczne zaburzenia funkcji poznawczych. Nasilenie dolegliwości powoduje u odwołującej całkowitą niezdolność do pracy, ale bez związku z wypadkiem przy pracy, które miał miejsce w 1974 roku (k. 59 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu reumatologii, Sąd Okręgowy ustalił, iż u odwołującej występują schorzenia w postaci zwyrodnień kręgosłupa i stawów obwodowych, stan po złamaniu trójkostkowym stawu skokowego prawego w 2003 roku. Istniejące dysfunkcje w zakresie układu ruchu wystąpiły po dacie 18 maja 1974 roku,

w którym to dniu nastąpił wypadek w pracy i nie są w żaden sposób związane z tym wypadkiem. Z przyczyn reumatologicznych nie można wiązać przebytego wówczas (w 1974 roku) stłuczenia tułowia z obecnym stanem zdrowia (k. 71 a.s.).

W oparciu o dowód z opinii, biegłego sądowego specjalisty z zakresu diabetologii, Sąd Okręgowy ustalił, iż odwołująca cierpi na cukrzycę typu II, retinopatię cukrzycową nieroliferacyjną oraz dnę moczanową. Odwołująca wymaga systematycznego leczenia oraz przestrzegania diety cukrzycowej. Przebieg jej schorzeń jest wyrównany. Nie stwierdza się u odwołującej ciężkich niedocukrzeń. W przebiegu schorzenia doszło do pojawienia się późnych powikłań mikroangiopatycznych cukrzycy. Zaburzenia gospodarki węglowodanowej- rozpoznanej w 2009 roku, nie pozostają w żadnym związku przyczynowym z wypadkiem w pracy, który miał miejsce w dniu 18 maja 1974 roku (k.77-77 verte a.s.).

Organ rentowy, nie kwestionował w toku postępowania, opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu: reumatologii, psychiatrii, ortopedii, kardiologii, diabetologii (k. 86-87 a.s.).

Odwołująca w piśmie procesowym z dnia 12 stycznia 2016 roku podniosła, iż określenie w opinii biegłego sądowego psychiatry występujących u niej „widocznych zaburzeń funkcji poznawczych” jest dla niej krzywdzące. Dodatkowo odwołująca zaznaczyła, iż w jednej z opinii biegłych sądowych błędnie zapisano, iż K. S. (1) przyjmuje lek o nazwie T.. Odwołująca podniosła, iż niezrozumiałym jest negowanie jej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przez biegłych sądowych. Odwołująca opisała chronologicznie przebieg zdarzeń powodujących w jej ocenie występującą obecnie niezdolność do pracy, która pozostaje w związku z wypadkiem (k. 88-91 a.s.). Odwołująca nie złożyła natomiast żadnych wniosków dowodowych. Nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniających biegłych dotychczas opiniujących w sprawie, czy też o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego (k. 88-91 a.s., k. 103 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodu z dokumentacji akt rentowych odwołującej K. S. (1), a także na podstawie dokumentacji akt niniejszej sprawy odwoławczej. Sąd Okręgowy uznał materiał dowodowy zgromadzony w dokumentacji akt rentowych za całkowicie wiarygodny, albowiem nie został zakwestionowany w zakresie jego autentyczności przez strony w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy do rekonstrukcji istotnych okoliczności w sprawie tj. ustalenia zdolności czy też niezdolności do pracy odwołującej -po wypadku z dnia 18 maja 1974 roku posłużył się przede wszystkim środkiem dowodowym w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy: ortepedy, kardiologa, diabetologa, reumatologa i psychiatry. Biegli sądowi posiadają bowiem specjalistyczną wiedzę medyczną niezbędną do prawidłowego i pełnego rozważenia uprawnień wnioskodawczyni do spornego świadczenia. W ocenie Sądu opinie biegłych (k. 39-40, 44-45, 71, 77-77 verte, 86-87 a.s.) stanowiły wiarygodny dowód w sprawie albowiem zostały wydane na podstawie dokumentacji leczenia wnioskodawczyni złożonej do akt rentowych, akt sądowych oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej -w zakresie naczelných schorzeń istniejących u odwołującej. Opinie biegłych są zgodne w zakresie orzeczenia w zakresie niezdolności do pracy odwołującej, wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny i logiczny. Biegli są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd Okręgowy uznał, iż odwołująca w rozpoznawanej sprawie nie zajęła precyzyjnego stanowiska w zakresie opinii biegłych sądowych. Co prawda w piśmie procesowym z dnia 12 stycznia 2016 roku, podniosła, iż nie zgadza się z określeniem, iż „występują u niej zaburzenia funkcji poznawczych”. Dodała także, iż nie przyjmuje jednego z leków wymienionego przez biegłego sądowego, natomiast nie zajęła jednoznacznego stanowiska, czy w związku z subiektywnymi przekonaniem o posiadanych schorzeniach, wnosi o uzupełnienie opinii biegłych sądowych czy też o powołanie w sprawie dowodu z opinii innych biegłych sądowych specjalistów.

Sąd Okręgowy miał na uwadze nadto, iż żadnej z opinii biegłych sądowych k. 39-40, 44-45, 71, 77-77 verte, 86-87 a.s. – nie zakwestionował organ rentowy. Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie K. S. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 października 2014 roku numer (...), jest niezasadnie i jako takie podlega oddaleniu.

Zasadniczy spór w toku postępowania odwoławczego sprowadzał się do oceny czy wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu K. S. (1) uległa w dniu 18 maja 1974 roku.

Celem ustalenia powyższego Sąd postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu ortopedii, kardiologii, diabetologii, reumatologii oraz psychiatrii. W tym miejscu podkreślić należy stosownie do utrwalonej linii orzeczniczej, iż postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku (vide: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

Na gruncie niniejszej sprawy biegli analizujący dokumentację leczenia odwołującej oraz bezpośrednio badający ubezpieczoną rozpoznali u niej naczyniowo pochodne uszkodzenie mięśnia serca u osoby otyłej z chwiejnym naciśnieniem tętniczym, cukrzycę typu II leczoną lekami doustnymi, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów, niewydolność chodu,

co jest spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi, wiekiem i zaburzeniami równowagi, ograniczone uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego w przebiegu cukrzycy i chorób układu sercowo-naczyniowego, zaburzenia funkcji poznawczych oraz dnę moczanową. Odwołująca wymaga systematycznego leczenia oraz przestrzegania diety cukrzycowej, a także okresowego wsparcia medycznego w zakresie układu ruchu. Odwołująca nie utraciła natomiast zdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 18 maja 1974 roku. Biegli dostrzegli w prawdzie, iż odwołująca wymaga pomocy i opieki innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Odwołująca wymaga pomocy przy ubieraniu i rozbieraniu, a także przy wykonywaniu toalety i higieny ciała. Odwołująca nie jest w stanie także samodzielnie przygotowywać zakupów i pożywienia.

Nie załatwia również spraw poza domem. Stan zdrowia odwołującej nie rokuje poprawy.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy zważył, iż biegli sądowi zgodzili się z orzeczeniem Komisji lekarskiej ZUS z dnia 10 października 2014 r., stosownie do którego odwołująca jest obecnie trwale niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji. Jednocześnie zauważono, iż zarówno niezdolność częściowa jak i całkowita oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy, którego odwołująca doznała w dniu 18 maja 1974 roku

Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż odwołująca w toku postępowania podniosła iż nie zgadza się ze stwierdzeniem, iż „posiada zaburzenia funkcji poznawczych” i dodała, że nie przyjmuje jednego z leków wymienionych w opinii biegłego sądowego, natomiast nie wymieniła, żadnych merytorycznych zastrzeżeń co do treści opinii biegłych, nie wskazała, co im zarzuca, a przede wszystkim nie kierowała do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga

w Warszawie wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych czy też wniosków o przeprowadzenie opinii uzupełniających powołanych biegłych sądowych. Niezależnie natomiast od biernej postawy odwołującej, Sąd Okręgowy zważył,

iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawą wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy doszedł

do przekonania, iż nawet w sytuacji, gdyby odwołująca złożyłaby w toku postępowania wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych, to podzielał stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 16 września 2009 r., w sprawie

I UK 102/09, podkreślić należy, iż nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego (czy też wniosek o sporządzenie opinii uzupełniającej), jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Zdaniem Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia i przeprowadzenie jakichkolwiek dalszych dowodów byłoby zbędne, ponieważ spowodowałyby wystąpienie przewlekłości postępowania.

W cenie Sądu Okręgowego dopuszczone w toku postępowania opinie biegłych sądowych (k. 39-40, 44-45, 71, 77-77verte, 86-87 a.s), są pełne, rzetelne i kompleksowe. Zostały one sporządzone przez biegłych lekarzy specjalistów w zakresie chorób na jakie cierpi wnioskodawczyni i schorzeń czy też defektów jakie powstały w wyniku wypadku z dnia 18 maja 1974 roku. Sąd w pełni podzielił wnioski z nich płynące i na nich oparł swoje ustalenia w zakresie stanu zdrowia K. S. (2). Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, że opinie niezależnych w postępowaniu odwoławczym biegłych sądowych mają taki sam wydźwięk jak dokonane na etapie postępowania rentowego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS.

Mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy w postaci opinii biegłych lekarzy sądowych, Sąd w pełni podzielił stanowisko organu rentowego wyrażone w zaskarżonej decyzji, co czyniło bezzasadnym odwołanie ubezpieczonego.

Przechodząc do podstawy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy podkreśla, iż w myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia enumeratywnie wymienionych

w przepisie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 tj. warunek legitymowania się określonym okresem składkowym i nieskładkowym nie jest natomiast wymagany od ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy jest spowodowana wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy. Stosownie bowiem do treści art. 6 ust 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t. Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz.1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Sąd Okręgowy zważył, iż do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy K. S. (2) zobligowana była spełnić dwa warunki tj.: niezdolności do pracy musi powstać w okresie ubezpieczenia, a ponadto stwierdzona niezdolność musi pozostawać w związku z wypadkiem przy pracy. Na gruncie niniejszej sprawy, okolicznością bezsporną pozostawało podleganie ubezpieczonej -ubezpieczeniom społecznym w dniu nieszczęśliwego wypadku, natomiast w wyniku tegoż wypadku, odwołująca nie ma obecnie oraz w dniu wydania zaskarżonej decyzji jakichkolwiek cech niezdolności do pracy, w związku z urazem, którego doznała ponad 40 lat temu.

Na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, iż K. S. (1) od dnia 1 listopada 2002 roku, ma ustalone prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu, którą to- nieprzerwanie pobiera.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, działając na podstawie powołanych przepisów, w oparciu o dyspozycję art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

J.R.